

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2012. október 18.(*)

„Jogszabályok közelítése – 90/434/EGK irányelv – A különböző tagállamok társaságainak egyesülésére, szétválására, eszközátruházására és részesedéscseréjére alkalmazandó adóztatás közös rendszere – A 11. cikk (1) bekezdésének a) pontja – Az adókedvezmények megadását engedély megszerzéséhez kötött nemzeti jogszabály – A tervezett módosítást végrehajtását legalább harminc nappal megelőzően benyújtandó, engedély iránti kérelem”

A C-603/10. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Upravno sodišče Republike Slovenije (Szlovénia) a Bírósághoz 2010. december 21-én érkezett, 2010. december 8-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **Pelati d.o.o.**

és

a **Republika Slovenija,**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (ötödik tanács),

tagjai: M. Safjan tanácselnök, E. Levits és J-J. Kasel (előadó) bírák,

előtanácsnok: P. Cruz Villalón,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a Pelati d.o.o. képviseletében A. Jarković odvetnik,
- a szlovén kormány képviseletében V. Klemenc, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviseletében R. Lyal és M. Žebre, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a előtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a előtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a különböző tagállamok társaságainak egyesülésére, szétválására, eszközátruházására és részesedéscseréjére alkalmazandó adóztatás közös rendszeréről szóló, 1990. július 23-i 90/434/EGK tanácsi irányelv (HL L 225., 1. o.; magyar

nyelv? különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 142. o.) 11. cikke (1) bekezdése a) pontjának értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a Pelati d.o.o. (a továbbiakban: Pelati) és a Republika Slovenija között annak tárgyában folyamatban lévő eljárásban terjesztették elő, hogy az utóbbi adóhatósága elutasította az előbbinek a vállalkozások szétválásához kapcsolódó adóelőnyök odaítélésére irányuló kérelmét.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A 90/434 irányelv „Záró rendelkezések” című V. címében található 11. cikke (1) bekezdése a) pontjának az alapügyben hatályos változata az alábbiak szerint rendelkezik:

„Egy tagállam a II., III. és IV. cím rendelkezéseinek, vagy ezek bármely részének az alkalmazását visszautasíthatja, vagy megvonhatja a kedvezményt, ha úgy tűnik, hogy az egyesülés, a szétválás, az eszközátruházás vagy a részesedéscsere:

a) alapvető célkitűzése vagy alapvető célkitűzéseinek egy része az adó kijátszására vagy az adó elkerülésére irányul; azon tény, hogy az 1. cikkben említett műveletek egyikét nem olyan valós üzleti okból hajtják végre, mint amilyen a műveletben részt vevő társaságok tevékenységeinek az átszervezése vagy ésszerűsítése, arra a feltételezésre adhat okot, hogy a művelet alapvető célkitűzése vagy alapvető célkitűzéseinek egyike az adó kijátszása vagy az adó elkerülése.”

A nemzeti szabályozás

4 A társasági adóról szóló törvény (Zakon o davku od dohodkov pravnih oseb, Uradni list RS 17/05. sz., a továbbiakban ZDDPO-1) 47. cikke szerint „az átadó társaság, az átvevő társaság vagy az átadó társaság tagja az adóhatóság által kiadott engedély alapján élvezheti [az említett törvény] 41–47. cikkében említett jogokat, amennyiben a 41–47. cikkben meghatározott feltételek teljesülnek”.

5 A társaságok egyesülése vagy szétválása esetén követendő adózási eljárást az adózási eljárásról szóló törvény szabályozza (Zakon o davnem postopku, Uradni list RS 25/05. sz., a továbbiakban ZDavP-1).

6 A ZDavP-1 345. cikkének (2) bekezdése szerint az adóalany a szétválásnak az illetékes bíróságnál vezetett cégjegyzékbe történő bejegyzésétől számított legfeljebb hatvannapos határidőn belül nyújtja be az adóbevallást az adóhatóság részére.

7 A ZDavP-1 363. cikke az alábbiak szerint rendelkezik:

„(1) A ZDDPO-1 47. cikkében említett engedélyt minden egyedi művelet esetében meg kell szerezni.

(2) Az engedély iránti kérelmet az átadó [...] vagy az átvevő [...] társaság nyújtja be legalább harminc nappal a ZDDPO-1 41. cikke szerinti műveletre kitűzött időpontot megelőzően.

[...]

(5) Az adóhatóság az engedély iránti kérelem tárgyában a kérelem kézhezvételétől számított legfeljebb harmincnapos határidőn belül dönt. [...]”

8 Az adóelőny elzotes engedélyezésének – a ZDDPO-1-nek a ZDavP-1 363. cikkével együttesen értelmezett 47. cikkében szereplő – kötelezettsége megszünt a társasági adóról szóló törvény és az adózási eljárásról szóló törvény új változatának 2007. január 1-jei (Uradni list RS no 117/06) hatálybalépésével, amelyek egyszerűsített bejelentési eljárást vezettek be, amelynek keretében az eljárási feltételeknek az adóalany által be nem tartása többé nem vezet automatikusan a 90/434 irányelv által biztosított jogok elvesztéséhez.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

9 A Pelati 2005. június 30-án közjegyzői okiratba foglalt szétválási tervet fogadott el, amely vállalkozása egy részének új társasággá való alakulásáról rendelkezett. 2005. szeptember 27-én a Pelati benyújtotta a cégjegyzék szerint illetékes bírósághoz az alapító okirata módosításainak bejegyzése iránti kérelmet E módosítások bejegyzését egy 2005. október 12-i végzés rendelte el. 2005. október 21-én a Pelati kérelmet nyújtott be a fentiek szerint megvalósuló szétváláshoz kapcsolódó adóelőnyök kedvezményének megadása iránt.

10 Az adóhatóság megállapította, hogy a társaság átalakulására az alapító okirat módosításának a cégjegyzékbe történő bejegyzésével került sor. Következésképpen elutasította a Pelati kérelmét arra hivatkozva, hogy azt nem a ZDavP-1 363. cikkében előírt határidőben, azaz a tervezett átalakulást legalább harminc nappal megelőzően nyújtotta be.

11 A Pelati panasszal élt az említett elutasító határozattal szemben arra hivatkozva, hogy az adóhatóság egyáltalán nem vizsgálta, hogy a ZDDPO-1 alapján megszerzhető adóelőnyökben való részesülés anyagi jogi feltételei teljesültek-e. E panasz is elutasításra került azzal az indokkal, hogy a harmincnapos határidőtől nem lehet eltérni, és ezért a Pelati kérelme a benyújtás elkésettsége miatt elfogadhatatlan.

12 A Pelati keresetet terjesztett elő az Upravno sodišče Republike Slovenije (a Szlovén Köztársaság közigazgatási bírósága) előtt a fent említett határozat megsemmisítése iránt. Arra hivatkozik, hogy a ZDavP-1 363. cikkének (2) bekezdésében szereplő harmincnapos határidő be nem tartásának szankciójaként vele szemben alkalmazott jogvesztés ellentétes a 90/434 irányelvvvel. Ráadásul e határidő betartása nem teljes mértékben az adóalany társaságtól függ, mivel az említett határidő lejártát az határozza meg, hogy az illetékes bíróság mikor jegyzi be a cégjegyzékbe az alapító okirat módosítását.

13 A kérdést elterjeszt? bíróság elsz?r is hangs?lyozza, hogy a ZDDPO-1 feladata a 90/434 irányelv rendelkezéseinek a szlovén jogrendbe történ? átültetése. Ezt követ?en megállapítja, hogy j?llehet az adóelny?ökben való részesülést lehet?vé tév? kérelmet a ZDavP-1 363. cikkének (2) bekezdése alapján a tervezett m?velet eltt legalább harminc nappal be kell nyújtani, e törvény nem pontosítja, hogy a m?velet mely id?pontban tekinthet? végrehajtottnak. E tekintetben emlékeztet arra, hogy az adóhatóság a gazdasági társaságokról szóló törvény (Zakon o gospodarskih družbah, Uradni list RS 30/1993. sz., a tényállásra alkalmazandó változatában) 533. cikkére hivatkozik, amely szerint az illetékes bíróság egyidej?leg jegyzi be a cégjegyzékbe a szétválást és az új társaság alapítását. A kérdést elterjeszt? bíróság ebb?l azt a következtetést vonja le, hogy a m?velet id?pontja megegyezik az alapító okirat módosításai e jegyzékbe történ? bejegyzésének id?pontjával. Végül a kérdést elterjeszt? bíróság úgy véli, hogy a 90/434 irányelv egyáltalán nem szolgáltat olyan jogalapot, amely annak vizsgálata nélkül tenné lehet?vé az adóelny?ök kedvezményének valamely adóalany társaságtól való megtagadását, hogy az utóbbi teljesíti-e az említett elny?ök odaítélését igazoló feltételeket.

14 Ezen összefüggésben az Upravno sodiš?e Republike Slovenije úgy döntött, hogy felfüggeszti az eljárást, és elzetes döntéshozatal céljából a következ? kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Úgy kell-e értelmezni a [90/434] irányelv 11. cikkében foglalt rendelkezést, hogy azzal ellentétes az a nemzeti szabályozás, amelynek értelmében a Szlovén Köztársaság – tagállamként – attól tesz függ?vé valamely gazdasági társaság részére annak szétválását (a társaság egyik részének kiválását és új társaság alapítását) követ?en nyújtandó adóelnyt, hogy a társaság kell? id?ben nyújtja-e be az adóelny engedélyezésére irányuló kérelmét, amely elny az elírt feltételek teljesítése esetén a szétváláskor jár, avagy egy olyan rendelkezés, amelynek értelmében az adóalany a határid? lejártát követ?en automatikusan elveszíti a nemzeti szabályozás által elírt adóelnyt”

Az elzetes döntéshozatalra elterjesztett kérdésr?l

Elzetes észrevételek

15 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 267. cikk szerint a Bíróság a Szerz?dések, valamint az Európai Unió intézményei aktusainak értelmezésével kapcsolatos kérdésekben rendelkezik hatáskörrel elzetes döntés meghozatalára.

16 Kétségtelen, hogy az alapügy nemzeti jogi rendelkezést érint, tisztán nemzeti összefüggésben.

17 Mindazonáltal, ahogyan az elzetes döntéshozatalra utaló határozatból következik, a szlovén jogalkotó a 90/434 irányelv rendelkezéseinek a nemzeti jogba történ? átültetése során úgy döntött, hogy az említett irányelvben szabályozott adójogi bánásmódot a tisztán nemzeti helyzetekre is alkalmazza, és ily módon a nemzeti és a határokon átnyúló átszervezések azonos adójogi rendszer alá tartoznak.

18 A Bíróság ítélezési gyakorlata szerint amikor egy bels? jogszabály a tisztán bels? jogviszonyokra adott megoldásaiban összhangban van az uniós joggal, f?leg annak érdekében, hogy elkerüljék a belföldi állampolgárokkal szembeni megkülönböztetést, illetve a verseny esetleges torzulását, egyértelm? uniós érdek, hogy a jöv?beli eltér? értelmezések megakadályozása érdekében egységesen értelmezzék az uniós jogból vett rendelkezéseket vagy fogalmakat, függetlenül attól, hogy milyen körülmények között alkalmazzák ?ket (lásd a C-28/95. sz. Leur-Bloem-ügyben 1997. július 17-én hozott ítélet [EBHT 1997., I-4161. o.] 32. pontját, a C-

43/00. sz. Andersen og Jensen ügyben 2002. január 15-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-379. o.] 18. pontját, valamint a C-352/08. sz. Modehuis A. Zwijnenburg ügyben 2010. május 20-án hozott ítélet [EBHT 2010., I-4303. o.] 33. pontját).

19 Hozzá kell tenni, hogy kizárólag a nemzeti bíróság feladata az ezen uniós jogra történő utalás terjedelmének vizsgálata, mivel a Bíróság hatásköre kizárólag e jog rendelkezéseinek a vizsgálatára korlátozódik (lásd a fent hivatkozott Leur-Bloem-ügyben hozott ítélet 33. pontját és a fent hivatkozott Modehuis A. Zwijnenburg ügyben hozott ítélet 34. pontját).

20 A fenti megfontolásokból következik, hogy a Bíróság hatásköre kiterjed a 90/343 irányelv rendelkezéseinek értelmezésére, még ha azok nem is szabályozzák közvetlenül az alapügyben vitatott helyzetet, és ily módon hatáskörrel rendelkezik a kérdést előterjesztő bíróság kérdésének megválaszolására.

Az ügy érdeméről

21 Kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra kíván választ kapni, hogy a 90/434 irányelv 11. cikke (1) bekezdésének a) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, mint amelyről az alapügyben is szó van, és amely a szétválás esetén alkalmazandó adóelőny megadását ahhoz a feltételhez köti, hogy az e műveletre vonatkozó kérelmet meghatározott határidőben nyújtsák be, amelynek kezdő időpontja ismeretlen az adóalany számára, és amelynek lejártakor az utóbbi anélkül veszíti el az említett adóelőnyökhöz való jogát, hogy megvizsgálják, hogy ezen adóalany teljesíti-e az adóelőnyök megadását igazoló feltételeket.

22 Ahogyan azt mind az alapeljárás felperese, mind pedig a szlovén kormány és az Európai Bizottság – a Bíróság elé terjesztett írásbeli észrevételeiben – megállapította, a 90/434 irányelv nem rendelkezik azon eljárási feltételekről, amelyeket az említett irányelv által szabályozott adóelőnyök odaítélése során a tagállamoknak tiszteletben kell tartaniuk.

23 Márpedig a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint erre vonatkozó uniós szabályozás hiányában a jogalanyok uniós jogból származó jogainak védelmét biztosító eljárási szabályok a tagállamok eljárási autonómiájának elve alapján az egyes tagállamok belső jogrendjébe tartoznak, azzal a feltétellel azonban, hogy azok nem lehetnek kedvezőtlenebbek, mint a hasonló jellegű belső esetekre vonatkozók (az egyenértékűség elve), és nem tehetik gyakorlatilag lehetetlenné vagy rendkívül nehézé az uniós jogrend által biztosított jogok gyakorlását (a tényleges érvényesülés elve) (lásd különösen a C-392/04. és C-422/04. sz., I-21 Germany és Arcor egyesített ügyekben 2006. szeptember 19-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-8559. o.] 57. pontját, valamint a C-262/09. sz., I-21 Meilicke és társai ügyben 2011. június 30-án hozott ítélet [EBHT 2011., I-5669. o.] 55. pontját).

24 Az egyenértékűség elvét illetően meg kell állapítani, hogy a jelen esetben nem áll a Bíróság rendelkezésére semmilyen olyan adat, amely kételyeket vetne fel az alapügyben szereplő szabályozáshoz hasonló szabályozás ezen elvvel való összeegyeztethetőségével kapcsolatban.

25 Meg kell vizsgálni azonban, hogy az ilyen szabályozás megfelel-e tényleges érvényesülés elve követelményeinek, amely elv sérül, ha kitűnik, hogy az uniós jogrend által biztosított jogok gyakorlása lehetetlen vagy rendkívül nehéz.

26 A 90/434 irányelv által biztosított jogok vonatkozásában emlékeztetni kell arra, hogy az említett irányelv által bevezetett közös adózási rendszer, amely különböző típusú adóelőnyöket foglal magában, megkülönböztetés nélkül alkalmazandó minden egyesülésre, szétválásra, eszközátruházásra és részesedéscserére, tekintet nélkül kiváltó okaikra, legyenek azok

pénzügyiek, gazdaságiak vagy kifejezetten adójellegűek (lásd a fent hivatkozott Leur-Bloem-ügyben hozott ítélet 36. pontját és a fent hivatkozott Modehuis A. Zwijnenburg ügyben hozott ítélet 41. pontját).

27 A tagállamok a 90/434 irányelv 11. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében csak kivételesen és különleges esetekben tagadhatják meg ezen irányelv rendelkezéseinek vagy azok egy részének alkalmazását, és csak kivételesen és különleges esetekben vonhatják meg az irányelv által biztosított kedvezményeket (a C-321/05. sz. Kofoed-ügyben 2007. július 5-én hozott ítélet [EBHT 2007., I-5795. o.] 37. pontja és a fent hivatkozott Modehuis A. Zwijnenburg ügyben hozott ítélet 45. pontja), azaz akkor, ha a tervezett átszervezési művelet fő célja vagy egyik fő célja az adókijátszás vagy az adóelkerülés.

28 A jelen esetben a Bíróság elé terjesztett iratokból kitűnik, hogy a ZDDPO-1-nek – a ZDavP-1 363. cikke (2) bekezdésével együttesen értelmezett – 47. cikke szerint az adóalanyok – annak érdekében, hogy részesüljen a 90/434 irányelvben szabályozott adóelőnyökből – az említett irányelv által biztosított jogok elvesztésének terhe mellett a tervezett átszervezés előtt legalább harminc nappal kérelmet kell benyújtania.

29 Meg kell tehát vizsgálni, hogy e harmincnapos határidő – időtartama és kezdőpontja tekintetében – megfelel-e a tényleges érvényesülés elvének.

30 A határidő időtartama vonatkozásában a Bíróság az uniós jog által a jogalanyok részére biztosított jogok hatékony bírói jogvédelme elvének elemzése keretében már korábban kimondta, hogy az a jogbiztonság érdekében összeegyeztethető az ésszerű mértékben meghatározott, jogvesztő jellegű keresetindítási határidőkkel, ami egyaránt védi az adóalanyt és az érintett közigazgatást. Ugyanis az ilyen határidők nem olyan jellegűek, hogy gyakorlatilag lehetetlenné vagy rendkívül nehézé tennék az Unió jogrendje által biztosított jogok gyakorlását (a C-261/95. sz. Palmisani-ügyben 1997. július 10-én hozott ítélet [EBHT 1997., I-4025. o.] 28. pontja és a C-228/96. sz. Aprile-ügyben 1998. november 17-én hozott ítélet [EBHT 1998., I-7141. o.] 19. pontja). Ebben az összefüggésben a Bíróság azt is kimondta, hogy a 60 napos keresetindítási határidő önmagában nem támadható (a C-312/93. sz. Peterbroeck-ügyben 1995. december 14-én hozott ítélet [EBHT 1995., I-4599. o.] 16. pontja és a C-40/08. sz. Asturcom Telecomunicaciones ügyben 2009. október 6-án hozott ítélet [EBHT 2009., I-9579. o.] 43. pontja).

31 Egyébiránt a Bíróság kimondta, hogy ezen ítélezési gyakorlat a jogalap nélkül beszédett nemzeti adók visszatérítése feltételeinek értékelése során is alkalmazandó (a fent hivatkozott Meilicke és társai ügyben hozott ítélet 55–58. pontja). Ugyanezen helyzetnek kell fennállnia akkor, ha az adóelőnyök kedvezményének megszerzésére irányuló kérelem benyújtására meghatározott határidő vonatkozásában kell értékelni a tényleges érvényesülés elvének tiszteletben tartását.

32 Következésképpen nem tűnik úgy, hogy az a nemzeti szabályozás, amely csak azzal a feltétellel adja meg a 90/434 irányelvben szabályozott adóelőnyök kedvezményét, hogy az arra vonatkozó kérelmet legalább harminc nappal a tervezett átszervezési művelet előtt benyújtották, gyakorlatilag lehetetlenné vagy rendkívül nehézé tenné a jogalany részére az uniós jog által biztosított jogok gyakorlását.

33 Így jöhetnek az olyan jogvesztő határidők, mint amelyről az alapügyben is szó van, önmagában nem ellentétes a tényleges érvényesülés elvével, nem zárható ki, hogy a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő ügy különös körülményei keretében e határidő alkalmazásának feltételei az említett elv megsértését eredményezik.

34 A ZDavP-1 363. cikkének (2) bekezdésében előírt harmincnapos határidő kezdő időpontja kapcsán ugyanis az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy e határidőt az

átszervezési m?velet végrehajtásának napjától visszafelé számítják azzal, hogy annak megtörténte napjának azt kell tekinteni, amikor a m?veletet a hatáskörrel rendelkező bíróság a cégjegyzékbe bejegyzi.

35 Következésképpen ilyen helyzetben azon id?szak, amely alatt a harmincnapos határid? telik, nem függ a jogalanytól, mivel az utóbbi nem ismerheti pontosan e határid?nek sem a kezd? id?pontját, sem pedig a lejártát, azaz a tervezett átszervezési m?velet cégjegyzékbe történ? bejegyzésének napját.

36 Márpedig emlékeztetni kell arra, hogy a 90/434 irányelv által követett célokat a nemzeti jogban a jogbiztonság követelményének tiszteletben tartásával kell megvalósítani. Ennek érdekében a tagállamok kötelesek a határid?kre vonatkozó olyan kielégít?en pontos, világos és el?re látható szabályozást elfogadni, amely lehetővé teszi a magánszemélyek számára, hogy jogaikat és kötelezettségeiket megismerhessék (lásd analógia útján a C-406/08. sz. Uniplex (UK) ügyben 2010. január 28-án hozott ítélet [EBHT 2010., I-817. o.] 39. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). A nemzeti bíróság feladata annak vizsgálata, hogy tiszteletben tartották-e az említett követelményeket.

37 A fenti megállapításokra tekintettel az el?terjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 90/434 irányelv 11. cikke (1) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, mint az alapügybeli, amely az említett irányelv alapján valamely szétválási m?veletre alkalmazott adóel?nyök megadását attól a feltételt?l teszi függ?vé, hogy meghatározott határid?ben nyújtják-e be az e m?veletre vonatkozó kérelmet. A kérdést el?terjeszt? bíróság feladata azonban megvizsgálni, hogy e határid? alkalmazásának feltételei és különösen e határid? kezd? id?pontjának meghatározása kielégít?en pontos, világos és el?re látható-e ahhoz, hogy lehetővé tegye az adóalanyok számára, hogy jogaikat megismerhessék, valamint megbizonyosodni arról, hogy ezen adóalanyok részesülhetnek-e az említett irányelv rendelkezéseiben meghatározott adóel?nyökben.

A költségekr?l

38 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vev? felek számára a kérdést el?terjeszt? bíróság el?tt folyamatban lév? eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekr?l. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthet?k meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (ötödik tanács) a következőképpen határozott:

A különböz? tagállamok társaságainak egyesülésére, szétválására, eszközátruházására és részesedéscseréjére alkalmazandó adóztatás közös rendszerér?l szóló, 1990. július 23-i 90/434/EGK tanácsi irányelv 11. cikke (1) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, mint az alapügybeli, amely az említett irányelv alapján valamely szétválási m?veletre alkalmazott adóel?nyök megadását attól a feltételt?l teszi függ?vé, hogy meghatározott határid?ben nyújtják-e be az e m?veletre vonatkozó kérelmet. A kérdést el?terjeszt? bíróság feladata azonban megvizsgálni, hogy e határid? alkalmazásának feltételei és különösen e határid? kezd? id?pontjának meghatározása kielégít?en pontos, világos és el?re látható-e ahhoz, hogy lehetővé tegye az adóalanyok számára, hogy jogaikat megismerhessék, valamint megbizonyosodni arról, hogy ezen adóalanyok részesülhetnek-e az említett irányelv rendelkezéseiben meghatározott adóel?nyökben.

Aláírások

* Az eljárás nyelve: szlovén.